

Historie vývoje Českého národa za posledních 100 let.

Autor příspěvku – pan Antonín Mareš

Náš národ procházel velkými dějinnými zvraty od obnovení své samostatnosti v roce 1918 až po dnešek.

V roce 1918 vzniká naše Československá republika. K tomu dochází po 300 letech, kdy jsme byli pod Rakouskem respektive Rakousko-Uherskem. Takže dnešní doba je dobou, která je od této události vzdálená přibližně 100 let. Pojďme se tedy podívat na to, co všechno to znamenalo, a čím to Český národ procházel.

K tomu abychom to dobře pochopili, tak se musíme obrátit k jednomu z největších géniů světa a to k doktoru Davidu R. Hawkinsovi, a říci si o něm trochu více. To proto, že na dějiny našeho národa se budeme dívat jeho očima, tedy jeho „myšlenkovým odkazem“. Co je tím míněno, vyplyne posléze z textu,

Doktor Hawkins mimo jiné vytvořil dnes již slavnou **Mapu vědomí**,

MAPA VĚDOMÍ

Názor na Boha	Názor na život	Úroveň	Měřítko	Emoce	Proces
Já	Je	OSVÍCENÍ	700 až 1000	Nepopsatelné	Čisté vědomí
Veškerenstvo	Dokonalý	MÍR	600	Blaženost	Jasnost
Jediný	Úplný	RADOST	540	Klid	Proměna
Milující	Prospěšný	LÁSKA	500	Úcta	Zjevení
Moudrý	Smysluplný	ROZUM	400	Pochopení	Abstrakce
Milosrdný	Harmonický	PŘIJETÍ	350	Odpuštění	Transcendence
Inspirující	Nadějný	OCHOTA	310	Optimismus	Záměr
Umožňující	Uspokojivý	NEUTRALITA	250	Důvěra	Uvolnění

Dovolující	Přijatelný	ODVAHA	200	Potvrzení	Posílení
Lhostejný	Náročný	HRDÁ PÝCHA/ PÝCHA	175	Pohrdání	Nadutost
Pomstychtivý	Nepřátelský	HNĚV	150	Nenávist	Agrese
Odepírající	Přinášející zklamání	TOUHA	125	Žádostivost	Zotročení
Trestající	Děsivý	STRACH	100	Úzkost	Ústup
Přezíravý	Tragický	SMUTEK	75	Lítost	Malomyslnost
Odsuzující	Beznadějný	APATIE	50	Zoufalství	Vzdání se
Mstivý	Zlý	VINA	30	Obviňování	Zničení
Pohrdající	Bídny	STUD	20	Pokoření	Odstranění

na které je dobře vidět úroveň vědomí lidí, ale také i úroveň skupiny lidí tvořících to či ono seskupení, nebo také národ. Pro hrubou představu pro ty, kteří se s tímto fenoménem dosud neseznámili, upozorňuji, že lidé kteří se nacházejí pod úrovní 200, dle jeho grafu, jsou lidmi, kteří nedokáží rozlišit pravdu od lži, přestože to mohou tvrdit až do roztrhání těla. Paradoxně naopak budou tvrdit, že pravdě rozumí, a co znamená, ví.

Úroveň 200 je tedy kritickou úrovní na grafu Mapy vědomí.

Pod touto úrovní jsou lidé, kteří jsou pod vlivem svého Ega. Tedy jsou to lidé, kterým celý svět ubližuje, lidé kteří nejsou schopni pomáhat druhým a lidé kteří udělají vše pro to, aby i za cenu, že půjdou přes mrtvoly, dosáhli svého prospěchu. Teprve lidé, kteří přesahují tuto úroveň 200 svého vědomí na Mapě vědomí, jsou lidmi, kteří jsou schopni pomáhat jeden druhému a být k ostatním vstřícnější.

Více o Davidu R. Hawkinsovi je možné se dozvědět jednak na mém webu (www.rozpravy.cz) a jednak z knih, které vyjdou či už vyšly v připravovaném

nakladatelství, které pomáhám zakládat, nebo z dosud jediné knihy, která u nás vyšla, mimo naše nakladatelství, a to je jeho prvotina – **Moc versus síla**.

Nyní se ale pojďme konkrétně podívat na to, co jsem pomocí odkazu Davida R, Hawkinse vytestoval a dal do formy grafu. Tento graf nám o našem vývoji poví víc, nežli sebelepší „dějepisná kniha“.

• **Píše se rok 1918 a vzniká ČSR.**

Průměrná hodnota vědomí národa je vytestována na hodnotu 350. Což je relativně dost vysoko. V té době byl celosvětový průměr 190 (včetně Afriky a Oceánie). Pod úrovní 200, která jak jsme si řekli, je kritickou hodnotou, se nachází 63% (zaokrouhleně 65%) obyvatelstva. I to je relativně slušné. Pro vysvětlenou těm, kdo se s tímto fenoménem setkávají poprvé – Mapa vědomí je logaritmická a proto člověk s vědomím pod 200 nemá takovou váhu (hodnotu), jako člověk, jehož hodnota vědomí je nad touto hranicí. Takže jeden stupeň nad 200 je mnohem více, nežli jeden stupeň pod 200. Proto i mnohem menší počet lidí, který se nachází nad hodnotou 200, v porovnání s těmi pod 200, dokáže průměr národa „vytáhnout“ na námi uváděnou hodnotu 350.

• **Rok 1928**

Začíná Hospodářská krize a na hodnocení se to okamžitě projevuje. Celková úroveň vědomí národa klesne na hodnotu 315, ale poměr lidí nad a pod úrovní 200 se nehne.

Co to znamená?

Kdyby žil bývalý prezident Václav Havel, tak by řekl – to je „blbá nálada“ a skutečně. Lidé jakoby vystřízlivěli ze svého snu o vzestupu všeho a to včetně vzestupu hospodářském. Po znárodnění a rozdělení půdy na venkově lidem a po rozběhu živnostníků a průmyslu vůbec, dochází k stagnaci a konec této stagnace není v dohledu. Optimismus se vytrácí a lidé si uvědomují tvrdší realitu doby. Takže tu není celkový pokles pod úroveň 200, ale jen ztráta optimismu u lidí a pochopitelně „vystřízlivění“ u tahounů společnosti, kteří jsou v hodnocení vědomí daleko výš. Mám na mysli lidi od 400 do 500. Jen někteří si uvědomují skutečnou podstatu problému. Pro srovnání uvádím, že T. G. Masaryk měl hodnotu 560. Jedná se tak pouze o dočasný výkyv, který je z těchto hodnot patrný, a který už sám o sobě dává tušit, že řešení je na obzoru. Je v odpovědnějším přístupu lidí k životu.

• **Rok 1938**

Hodnoty se vrací do původního stavu. „Blbá nálada“ mizí a v lidech se objevuje odhodlání čelit nepřízni osudu (Hitler) a také i to, že si uvědomují, že hospodářský výkyv byl skutečně jen dočasný, že se jednalo o anomálii. Uvědomují si, že je to na nich a na jejich postoji k životu. Tady je velmi dobře vidět, jak pracuje **Karma národa** a jak dokáže lidi povznést a to jejich stmelěním. Jenomže to byla pouze první, a jak se ukáže dále, jen malá zkouška, ve které jsme obstáli, abychom v jiných dopadli mnohem hůře. Než nepředbíhejme.

• **Rok 1945 (leden až květen)**

Ani zde nedošlo k posunům. Na rozdíl od toho, co nám vtloukali ve škole do hlavy, je zde jasně vidět, že pro lidi bylo mnohem důležitější to, jak žijí, nežli to, že žijí v Protektorátu. Lidé se tak projevovali jako uvážlivé bytosti a nikoliv jako nacionalisté. Ostatně fašismus u nás neměl nikdy zelenou a komunismus byl v pozdějších letech doménou pouze padlé skupiny v národě, která byla na nízké úrovni vědomí.

• Rok 1945 (květen)

Tady dochází k prudké změně. Nejde o osvobození. Jde o **Divoký odsun Němců**. Poměr lidí pod 200 se nepatrně zvyšuje z 64% na 66%, ale prudce padá průměr vědomí národa. Z 350 na 275. Do hry vstupuje totiž nenávist a touha po odplatě. Protože poměr lidí pod a nad 200 je prakticky stejný (rozdíl jsou jen 2%) a protože nízké emoce jako je nenávist, zloba, ublíženost, pomstychtivost a podobně, nejsou doménou lidí nad 200, nebo ne tak moc, je jasné, že se tu projevila především padlá část národa a to obrovským způsobem. Vždyť jen onen pochod smrti, či jak to nazvat, z Brna, který začal o půlnoci 19. května a čítal na 20 000 žen, dětí a starců skončil ubitím (dle našich oficiálních zpráv) 1 700 lidí. Podle zpráv z jiných zdrojů se počet obětí pohyboval v rozmezí 5 000 až 10 000 lidí. Podotýkám, že se jednalo o ženy, děti a starce. Muži, jako vojáci, byli v zajateckých táborech. Připomínám, že byl mír, nebyla už žádná válka a zabíjet nevinné je a vždy byl oblundný zločin. Těchto zvěstev bylo velmi mnoho. Dle našich oficiálních pramenů to bylo 3 až 5 tisíc lidí, co v té době bylo zavražděno. Dle německých zdrojů to byl minimálně desetinásobek.

Otázkou je proč?

Bylo přeci po válce. Lidice představovali necelých 300 obětí a včetně Ležáků to nepřesáhlo 500. To ale byla válka a vrahem byla zrůdná fašistická bestie. Mnozí lidé by mohli argumentovat Heydrichiádou. To ale neodpovídá, protože Čechy na smrt posílali opět jen čeští udavači. Tedy je to k tíži tomuto národu a ne Němcům. Každý Čech, který jiného udal, dobře věděl, že ho posílá na smrt. Tak jako v době šlechty nebyl viněn ze zabití nevinného kat, ale ten, kdo ho pod katovu sekyru poslal, tak i zde je nutno vinu za tolik zmařených životů připsat lůze tohoto národa.

• Rok 1945 (květen až prosinec)

Divoký odsun pokračuje a hrůzy, které byly naznačeny výše také. Propad vědomí národa se prohlubuje na 270. Z grafu je jasné, že jde stále jen a jen o lůzu tohoto národa. O její padlou část.

• Rok 1948

Zdálo by se, že snad hůř už nemůže být a přesto. V roce 1948 se padlá část národa ujímá moci v tomto státě. Co to znamená?

Průměrná hodnota vědomí národa padá na 255 a počet lidí pod hodnotou 200 ještě o další 2% vzroste na 68%. Ti, kteří dosud byli jen těmi, kdo stáli nejnižší, jsou pojednou vládnoucí skupinou. Že u nich padá úroveň vědomí dolu, je jasné. Ego

dosahuje nejvyššího ocenění a jeho naparování se nezná mezí. Jsou tu ale i ti, kteří jsou nad 200. U těch začíná to, co lze nazvat beznadějí. Zdá se, že komunismus to tu opravdu má na věčné časy a tak to vypadá, že jakákoliv naděje na změnu je zcela lichá.

48 rok otevírá cestu koncentračním táborem (Jáchymov), politickým procesům a zvůli. Vše ve jménu „blaha“ občanů.

• Rok 1958

Teror trvá stále, i když s výkyvy. Procento lidí pod 200 se zvyšuje na 70%. Jakoby se nad celou zemí stáhly mraky a slunce nikde.

• Rok 1968

Zázrak.

Průměrné vědomí národa je pojednou zpět na 350 a počet lidí pod hodnotou 200 je pouhých 55%. Jak je to vůbec možné?

Abychom to pochopili, tak si musíme uvědomit mentalitu českého národa. Patří k těm, kdo mají dobře otevřenou srdeční čakru, tedy k těm, kdo jsou vstřícní. Má samozřejmě i své nedostatky, ale ty se projeví až v pozdějším období. Teď je rozhodující to, že komunismus mu nebyl vlastní a vláda padlých lidí v národě také ne (tedy těch pod 200). Proto v okamžiku, kdy se naskytne příležitost komunismus odhodit, tak se toho chytí. Heslo „socialismus s lidskou tváří“ mluví samo za sebe.

Do čela státu se dostávají pragmatičtí lidé kolem Alexandra Dubčeka a lid to velmi vítá. Ti z lidí, kteří spadli pod 200 z důvodů beznaděje a skepse, se rychle vzpamatovávají, protože se tu objevila NADĚJE. Ta ukazuje na lepší zítřky a lidé opět mají smysl pro svůj život. To, že to vše bylo pouze dočasné, si v době vydechnutí od komunismu neuvědomují.

• Rok 1978

Normalizace je v plném proudu a na národu je to znát. Hodnota vědomí 270 je opět hodně nízko. Jde především o ztrátu naděje a pocit, že otroctví v komunismu je na „věčné časy“. Je to beznaděj, co sráží náš národní dech a naše naděje do budoucna. Poměr lidí pod 200 se sice také zvyšuje (na 57%), ale ne tak dramaticky, jako byl před rokem 1968. Svědčí to o tom, že lidé na onu dobu roku 1968 nezapomínají a mají jí v srdci. Roky normalizace se velmi odlišují od doby padesátých let. Není tu již tak okatě projevovaný teror, ale spíše se jedná o vládu padlé byrokratické lůzy, která vládne za podpory Sovětů a která má k srdcím lidí hodně daleko. Lidé jsou sice srazeni na kolena, ale nejsou ohnuti.

• Rok 1988

Přestože poměr lidí pod 200 zůstává na hodnotě 57%, vědomí národa se zvedá. Hodnota 320 dává tušit, že lidé začínají vyciťovat budoucí změny a to velmi

intenzivně. Není divu. Gorbačov v SSSR a postupný rozpad komunistického bloku je známkou příštích velkých, ale hlavně pozitivních změn.

• Rok 1990

A je to tady. Jsme venku z marasmu a vývoj máme ve svých rukách. Aspoň to tak vypadá. Okamžitě se to projeví na vzestupu lidí zpět nad 200 a to na nebývalou hodnotu 52%. Inteligence a pragmatičtější lidé ale svého vrcholu teprve dosáhnou. Zatím jsou na hodnotě 350, což je nejvyšší hodnota, která byla dosažena od roku 1918. Lidé jsou opojeni svobodou a rovným přístupem ke všemu kolem sebe. Je toho zapotřebí ještě mnoho udělat pro zajištění tohoto stavu, ale lidé jako by byli slepí. Jsou opojeni tím, co se stalo, a mají pocit, že vše už nyní půjde samo, když zmizel vnější nepřítel. To, že tu číhá ten vnitřní, zatím netuší. Jsou tací, kteří varují. Jedním z nich je i Karel Kryl. Jeho slova ale zanikají v oslavném volání lidu. I Václav Havel si uvědomuje, že je tu nebezpečí pádu zpět do marasmu, proto ve svých projevech neustále apeluje na lid. Ani on není vyslyšen. Na rozdíl od jiných ví, že nemůže fyzicky do věcí zasahovat a musí jim nechat volný průchod, protože je nutné, aby to, co je v národě špatné, se ukázalo a tím i mělo možnost odžití (prožití). To je ale v tomto okamžiku teprve budoucnost. Padlé síly se ale ve skrytu začínají připravovat na budoucí dění.

• Rok 1992

Opojení lidí trvá, ale. Je tu sice stále hodnota 54% lidí, kteří jsou pod úrovní 200, která je velmi dobrá, ale je tu varovný signál proti roku 1990 v tom, že těchto lidí pod 200 o 2% přibylo. Další fenomén, který varuje a kterým toto „ale“ nabývá na důležitosti, spočívá v tom, že lidé na vysoké úrovni vědomí si neuvědomují nebezpečí a dochází zde dokonce ke zvýšení průměrného vědomí národa na dosud nebývalou hodnotu 355. Reakce ale již nastupuje. Rozbití státu je hotovou věcí. Návrat k vládě reakčních stran (především ODS), místo skutečné vlády lidu (vláda OF) ale především nástup reakčních sil, které se transformovaly z komunistů a které se chystají převzít moc, je hotovou věcí. Jde o dopředu připravený akt ve formě Prognostického ústavu, kde tito „prognostici“ jen čekají na svůj čas. Typickým příkladem takového „prognostika“ je budoucí ministerský předseda a dokonce pozdější prezident – Václav Klaus, který je a byl, jak je všeobecně známo, řízen svým komunistickým nadřízeným pohlavářem, panem Třískou.

To vše lidé, opojeni dosud tím, co se stalo, nevidí.

Naopak.

Oni vyciťují příležitost se zajistit ve smyslu finančně-hospodářském a také tak, že dosáhnou na určité mocenské posty. To vše je sice zatím pro ně budoucnost, ale mnozí se domnívají, že je to na dosah ruky. Že je to cesta do pekel, zatím ani náhodou nenahlížejí, a těm několika lidem, kteří si toto nebezpečí uvědomují, nedopřávají sluchu.

• Rok 1998

Jsme až po uši zabořeni v tom, co reakce připravila a na co si lidé nedali pozor.

Poměr lidí pod hodnotou 200 se zvyšuje na 55%, což není až tak katastrofální, ale průměr vědomí národa padá opět na 270, což je alarmující.

Lidé stále doufají, že vše se v dobré obrátí. Jenomže inteligence již situaci pochopila a proto rezignovala. Z toho důvodu také padá průměr vědomí našeho národa na oněch 270%. Propad na vyšších hodnotách vědomí, je mnohem více znát na celkovém průměru vědomí, protože jak již bylo zmíněno výše, jde o logaritmickou stupnici, kde hodnota jednoho stupně na vysokých postech vyrovná hodnotu i mnoha desítek stupňů na nižších stavech.

• Rok 2008

Tady už i ostatní lidé pochopili, že je zle. Propad pod hodnotu 200 se zvýšil na 66%, přičemž celkový stav vědomí národa zůstal na 270. K tomu, aby se tak mohlo stát, ale musela hodnota výše postavených lidí ve vědomí národa vzrůst, aby kompenzovala tento propad pod úroveň 200 a udržela celkový průměrný stav vědomí na stejné úrovni.

Co to znamená?

Lidé propadají pesimismu jako celek, ale lidé na vyšších stavech vědomí (inteligence), začínají tušit, že takto to nemůže jít do nekonečna. Začínají si uvědomovat, že tento vnitřní nepřítel musí být zdolán. Co to ale vlastně je? Co je tím vnitřním nepřítelem, který nás tak devastuje a který bez toho, aby na nás byl vyvíjen nátlak zvenku, nás tak devastuje?

Zde se opět musíme podívat na mentalitu našeho národa. Zde se totiž v plné míře začíná rozkrývat to, před čím mnozí varovali.

Oč jde?

Jsme národem se srdcem na dlani, ale jsme i národem, který je znám ve světě jako národ zlodějů. Jako národ, který je schopen udávat a podrážet své vlastní lidi. Jako národem darebáků.

Ano vážení, je nutno si nalít čistého vína a přestat se obelhávat. Pokud se někam chceme posunout, tak musíme mít jasno v tom, co je naším základem a s čím můžeme počítat, a na co si musíme dát pozor, a na co musíme být zvláště opatrní.

Jenomže.

Špatné vlastnosti se neodloží jen tím, že si to budeme přát. Odloží se, ale odloží se usilovnou prací na sobě (což většina lidí odmítá) nebo odžitím jejich stavu, což právě probíhá.

• Rok 2012

Rok, ve kterém dochází k stále většímu paradoxu. Počet lidí pod úrovní 200 stoupá. Hodnota dosahuje 74%! To je skutečně alarmující, ale zároveň stoupá i vědomí národa na 290.

Co se to děje a co to vůbec signalizuje?

Lidem dochází, že východisko z krize společnosti je obsaženo právě v ní. Že změna nemůže nastat odstraněním vnějšího činitele, ale změnou uvnitř společnosti jako takové. To ale většina lidí nechce a odmítá to. Většina lidí se chce mít dobře a má pocit, že není doceněna a její možnosti jsou nevyužity. To, že svým postojem, který odmítá spolupráci a dívá se jen na vlastní prospěch poškozuje vše kolem sebe a nakonec i sebe sama, nenahlíží. Tento postoj sobectví, tak charakteristický pro naši českou společnost, je to, co způsobuje pád pod úroveň 200, tedy do úrovně, kdy kraluje EGO, toho kterého člověka.

Inteligence, tedy lidé s vyšší úrovní vědomí si ale řešení uvědomují. Začíná jim být jasné, že východiskem může být jedině spolupráce tak, jak jí propagoval Tomáš Baťa (neplést s Antonínem Baťou), Tomáš G. Masaryk a jiní lidé, kteří pochopili, že demokratem je ten, kdo SLOUŽÍ společnosti a nikoliv ten, kdo lidem chce vládnout. Zkrátka a dobře. Rodí se nové pojetí, nová myšlenka, nový systém, který rozvine společnost do skutečného dělného systému, kde lidé budou vzájemně lidmi a nikoliv těmi, kteří by (jako je tomu dosud) toho druhého nejraději utopili na lžíci vody.

• Rok 2017

Situace z roku 2012 se stupňuje a prohlubuje. Společnost se dělí. Stále více lidí padá pod úroveň 200 a to na alarmujících 85%. Zároveň ale stoupá počet těch, komu je jasné, že musí dojít ke změně uvnitř společnosti. Průměr vědomí národa se posouvá na hodnotu 310. Vzhledem k propadu velkého počtu obyvatelstva pod hranici 200 je to velmi významné. Mnozí lidé tento stav budou brát jako své ohrožení (strach je nízká vibrace, která oslovuje lidi z pozice hluboko pod úrovní 200). Místo toho, aby přiložili ruku k dílu, tak svým postojem budou jen na překážku a způsobí spoustu nejen zmatů, ale i doslova neštěstí.

Naše společnost ale nemá na výběr.

Buď se očistíme, nebo jako společnost (český národ) zanikneme (rozpustíme se v Evropě podobně jako Keltové). Stojíme tak skutečně na hraně a je jen na nás, kam a kterým směrem se vydáme. Příští leta, kdy díky cestám především mladých lidí do zahraničí nám ukáží to, kdo a co jsme. Národní identita může přetrvat pouze tehdy, když bude mít silnou vnitřní motivaci ve smyslu kulturně-morálního aspektu. Marasmus současnosti ale není tímto tmelícím prvkem, není jím dnes ani nacionalismus a jiné ismy, ale pouze tvůrčí duch, tak typický pro aktivity První republiky (Tomáš Baťa).

Nové testování v září 2017 ale svědčí o obratu. Vypadá to, že se začíná blýskat na lepší časy.

• Závěr

Co říci na závěr?

Především si musíme uvědomit, že současné dějiny nejsou tím, za co se vydávají.

Jednotlivé události jsou jednotlivými událostmi, které nemají s dějinami nic společného. Teprve v okamžiku kdy tyto jednotlivé události propojíme do smysluplného celku, tak nám mohou tyto dějiny dávat smysl. Takže naším úkolem je porozumět tomu, co propojuje tyto jednotlivé události, tedy to, co je podhoubím a co vychází za samé podstaty dějů a co vytváří ony jednotlivé dějinné události, které jsou nepodstatné, a které vyplývají jen z celkového kontextu.

Současná výuka dějepisu se tak jeví jako naprostý nesmysl, nesourodý stav, který nikomu nemůže nic řádně objasnit. Musíme se dostat v dějepise na stav, kdy budeme rozumět tomu, co jednotlivé události vytváří, to znamená na to, čemu já osobně říkám podhoubí nebo také nálada, tím pochopitelně míním dějinnou náladu, nebo prostě to, co stojí za věcmi jako takovými.

Zde v této úvaze činím pokus o něco podobného, co jsem v ní naznačil a to s naší společností v tom smyslu, že vycházím z nálady lidí (úroveň 200 a úroveň vědomí národa) a snažím se jednotlivé události propojit do smysluplného celku.

Doktor Hawkins je člověkem, který velmi intenzivně pracoval na psychoanalytickém stavu člověka a dokázal odvodit jednotlivé stavy vědomí člověčenstva, potažmo lidstva jako takového. A tím také i to, čím člověk, případně lidstvo, procházelo, prochází a procházet bude.

Doktor Hawkins odvodil takzvanou **Mapu vědomí**, která jednoznačně ukazuje na stav jednotlivých lidí v průběhu vývoje, neboli evoluce, kterým člověk prochází. Na této mapě vědomí je vidět několik úskalí, kterými člověk ve svém vývoji prochází. Na stupnici od 1 do 1000 je prvním velkým úskalím hodnota 200. Je to hodnota, která znamená rozdělení vývoje na etapu, která byla pod vedením Ega (Zvířecí princip, kterým je boj o přežití – u nás konkurence.) a na vývoj, který následuje poté (Což je základem pro spolupráci.). Tato etapa, která je charakteristická pro stav nad 200 je etapou vývoje, který skutečně již představuje určitý typ spolupráce s ostatními, i když skutečná spolupráce je zde zatím v plenkách. Přesto jde o zcela jiný způsob žití, který již nepředstavuje egoistické pojetí života.

Těch úskalí je v tomto grafu více, ale pro naši potřebu úvahy je rozhodující právě toto první úskalí, které dělí lidi na egoistické a na lidi vstřícnější k ostatním.

V uvedeném grafu jsou použity pouze dva parametry. Jeden parametr je právě toto úskalí, tedy tato hodnota 200, a druhým parametrem je celkový průměr vědomí té které společnosti, v tomto případě v naší české společnosti.

Přestože byly použity pouze tyto dva parametry, je vidět na dějinném vývoji našeho národa zcela jiný obraz, než jaký nám byl dán výukou ve škole. Důvodem je plastičnost tohoto obrazu, který vytváří vlastně základ, z něhož jednotlivé události vyvstávají. V případě že bychom chtěli tento obraz ještě více prokreslit, pak bychom museli do něho těchto parametrů dát více, což je sice možné, ale pro naši potřebu je tento základní obraz již dostačující k tomu, abychom si udělali dostatečný přehled o tom, jak to skutečně bylo, a co vedlo k samostatným událostem, o kterých jsme se učili ve škole.

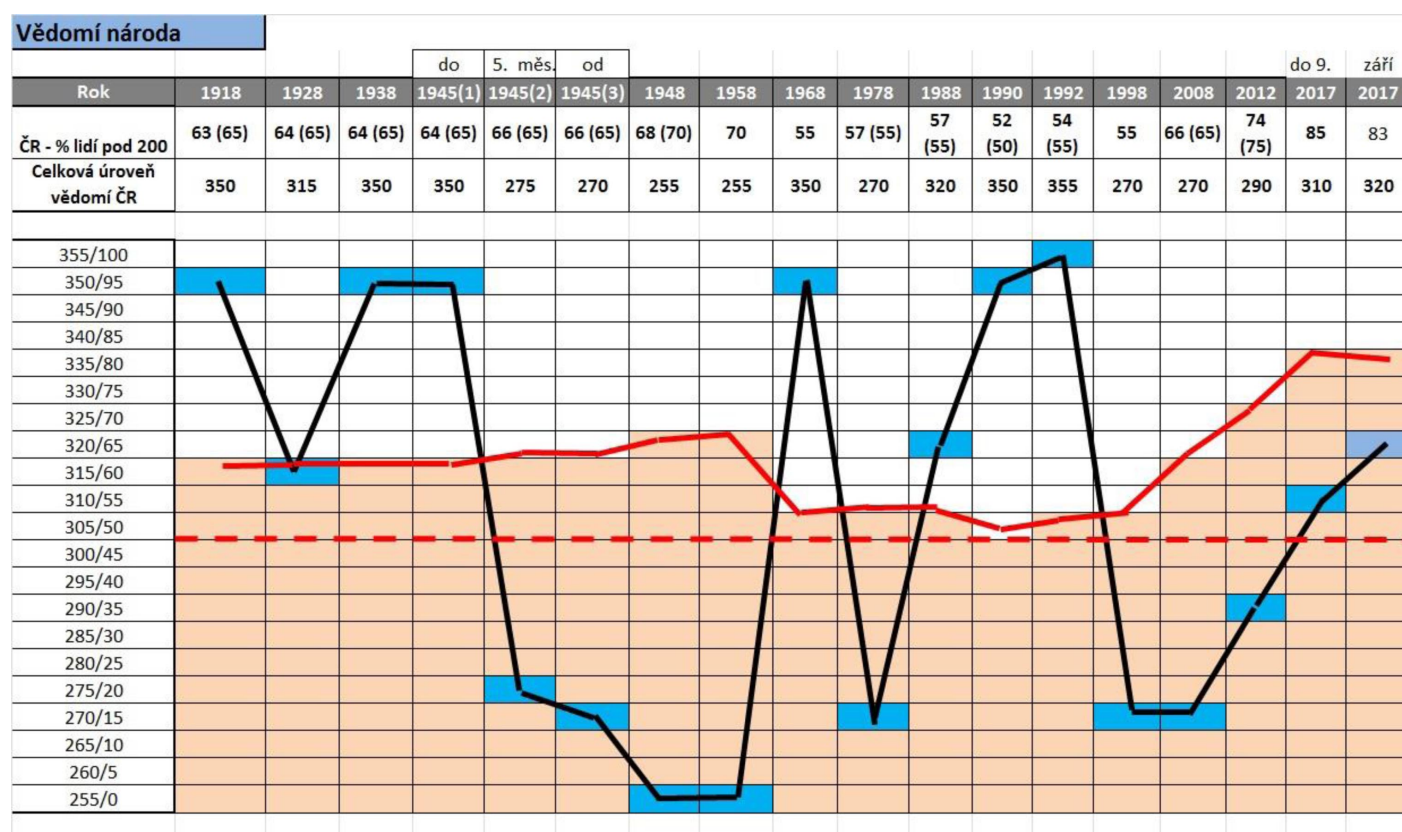
Doporučuji všem vážným zájemcům o studium čehokoliv, aby se s dílem doktora

Hawkinse seznámili. Jde o génia, kterých se v historii narodí jen málo, a v tomto případě jde o někoho, kdo promlouvá přímo k naší době. Ukazuje nejenom ony systémy vývoje, ale obecně i to, jak je systém Vědomí vytvořen a jak reaguje. Lze tak pomocí jeho odkazu zjistit do nejmenších podrobností jakoukoliv dějinnou událost, nebo jakoukoliv událost současnosti či obecně pravdivost čehokoliv. V jeho díle jsou příslušné testy, jak se to provádí, dostatečně dobře popsány, aby se daly okamžitě používat.

Vskutku se jedná o někoho, kdo diametrálním způsobem mění náš pohled nejen na dějiny, ale i na náš lidský vývoj (evoluci), ale také i na člověka jako takového.

září 2017

Antonín Mareš

Úvahy nad současností

Autor příspěvku – pan Antonín Mareš (prosinec 2017)

V dnešní době se objevuje obrovské množství úvah o tom, jak a jakým způsobem vznikl náš svět, respektive náš vesmír. Jedna z nejpoblárnějších teorií je teorie Velkého třesku. Tato teorie nám neříká nic jiného než to, že jsme vznikli z nicoty a do nicoty se opět vrátíme, něco co je od samého počátku postaveno na

hlavu, protože to popírá všechno, co tady kolem sebe máme možnost vidět, žít a prožívat. K této teorii se ještě vrátíme, ale nyní se pojďme podívat na další aspekty, které se spojují s počátkem dění a tedy s počátkem světa jako takového.

Další úvaha o počátku všeho je úvahou o Stvoření.

Ta představuje jakéhosi Hybatele na počátku, který vše vytvořil a uvedl do pohybu a nadále se z dění víceméně stáhnul.

Další úvahy jsou pak již méně atraktivní a představují různé kombinace těchto dvou základních úvah s tím, že se vždy jedná o cosi, co je jaksi postaveno mimo dění člověka a pochopitelně jeho Vědomí a tento člověk je zde vždy v roli buď naprosto pasivní, nebo v roli, která mu má dokonce umožnit teprve vznik (život na Zemi je jen předznamenáním skutečného žití v „nebi“). Problém je ale v tom, že my samotní, tedy my lidé, jsme do tohoto procesu přímo vnořeni a tak nemáme dostatečný odstup od onoho celkového dění, který by nám umožnil věci vidět objektivněji.

Přesto ale máme něco a tím něčím je Rozum, který nám může přeci jenom cosi napovědět.

Zkusme se tedy pomocí tohoto Rozumu podívat na danou problematiku a zkusme se nad vším hlouběji zamyslet. Je možné, že nakonec dojdeme k závěrům, které překonají dokonce i tento náš Rozum.

Nepředbíhejme ale.

První víceméně materialistická teorie mluví o tom, že jsme vznikli z nicoty a tento stav je označován takto. Existoval bod, v němž byla soustředěná veškerá hmota a veškerá energie v kosmu. V tomto bodě v singularitě vše probíhalo v nultém rozměru a v nultém čase. Z naprosto nejasných důvodů došlo k porušení této singularity a k Velkému třesku. Je tu ale jeden problém. Jde totiž o nesmysl. Hned vysvětlím, oč jde. Aby mohlo dojít k Velkému třesku, tak musí existovat prostor a musí existovat i čas. Problém je ovšem v tom, že prostor a čas jsou funkcí hmoty, nikoliv obráceně. Tedy jinak řečeno, k této události nemohlo dojít, protože neexistoval prostor, v němž by se tento Velký třesk mohl realizovat a neexistoval čas, který znamená začátek tohoto Velkého třesku. Z fyzikálního hlediska by tak musel existovat prostor, který by byl nadřazen našemu prostoru, a čas, který by byl nadřazen našemu času a tudíž by se muselo jednat o funkce jakéhosi super vesmíru, tedy jakési super hmoty, která je nadřazená naší hmotě.

Mnozí vědci i z tohoto důvodu i z dalších, které jednoznačně ukazují na symetrii našeho Vesmíru, která je vyloučena tím, že by došlo k něčemu takovému jako je Velký třesk, začínají uvažovat jinak. Za konec Velkého třesku začínají považovat dobu, kdy se oddělilo záření od látky a to bylo 380 milionů let poté. To co bylo předtím, nehodnotí a to ani co do rozměru Vesmíru, ani co do struktury. V poslední době se objevil názor, že lze dle současných výzkumů jít ve složení Vesmíru až do doby 10 na mínus 13. Ne dál. Ovšem zda se jedná jen o část Vesmíru, který podlehl těmto změnám, nebo o Vesmír celý, tito vědci prostě nehodnotí. Pochopili, že spekulace jsou horší, nežli nevědomost.

K tomuto tvrzení (struktura Vesmíru) se ještě vrátíme, ale už jenom toto tvrzení samo o sobě znamená, že tu něco nehraje, protože s něčím podobným nikdo z fyziků nepočítá. Nepočítá přece s tím, že bychom sami vznikli jako podsystém nám nadřazeného systému, v němž se máme možnost realizovat.

Tudíž se jedná o cosi, co tady od prvopočátku nesouhlasí a to ani v základních fyzikálních předpokladech. To už vůbec nemluvím o „inflaci“ Vesmíru, tolika „vědci“ prosazovaná, která je porušením snad všech základních fyzikálních zákonů. Přesto se zdá, na základě rozšiřování našeho Vesmíru, že by to tak nějak mohlo být. Jenomže je tu ale jedno velké ALE o kterém si řekneme později.

Nyní se podívejme na tu další teorii, která mluví o Stvoření.

Jde o jednorázový akt, který je přebírán mnoha náboženstvími. Ne všemi, ale těmi rozhodujícími ano. Vše bylo stvořeno a hotovo. To, že jde o nesmysl, dneska nazírají už i kněží, ale moc a postavení a také jistý stupeň nevědomosti jim brání v tom, aby přiznali „barvu“. Vývoj (evoluce) se dnes jeví jako prokazatelný. Přesto i tady je několik ALE.

Takže nyní se pokusme o zhodnocení a nalezení východiska.

Pokusím se zde nastínit mou tezi o tom, jak se věci mají a jak se také mohou dále vyvíjet. Budu vycházet z nám známých faktů a pokusím se je dát dohromady tak, aby tvořily uzavřený a jednotlivý celek. Takže začneme tím, co je všeobecně známo.

Psal se rok 1992 a ve vědecké branži došlo k posunu.

Toho roku se totiž přijalo tvrzení „**informace -> energie -> hmota**“ za platné.

Co to znamená? Na počátku byla informace, která vytvořila energii a ta posléze hmotu. **Především, že jde pochopitelně o systém vědomých informací, jejichž základem je to, co známe pod pojmem program, který je stupňován na myšlenku a završen čímsi, co je známo jako vědomé atraktorové pole.**

Přestože od té doby uplynulo $\frac{1}{4}$ století, tak u nás jde stále pouze o něco, co většině vědců není vůbec známo, a o tomto vědeckém pojetí nemají ani tušení. Bohužel to není jediné téma, které jsme v naší společnosti zaspali, jak si později ukážeme. Nyní se ale vrátíme k zde naznačenému a ukážeme si, co to znamená.

Začneme vznikem našeho Vesmíru.

Do prostoru, budoucího Vesmíru, který zatím ani prostorem nebyl, byla umístěna super vědomá informace, která předcházela všemu a zapřičiňuje tvorbu. Byla dislokována z vyšších pater Univerza (což je systém viditelných i neviditelných světů), které podléhají lineárnímu vývoji. Jde v tomto případě o Myšlenkový (devachan) a Astrální svět. Následně poklesem vibrací se z Astrality „prolil“ do budoucí Hmotnosti energetický potenciál, který díky vědomé informaci začal tvořit nám známý Vesmír a tím i náš časoprostor. Tento Vesmír je tak shodný s naším dosavadním poznáním (teorie Velkého třesku) o jeho stavbě, a to od doby, která byla dříve označována jako doba skončení „inflace“. Máme tedy prvotní Vesmír, který se vyvíjí přes jednotlivé fáze, ve kterých vznikají postupně hvězdy a

následně i galaxie.

Pro nás je zvláště zajímavá fáze, která nastává cca před 5 až 7 miliardami let.

Díky super vědomé informaci, začal být do systému Hmotného vesmíru vkládán Život a začaly se dít věci. Abychom tomu dobře porozuměli, tak si musíme uvědomit, že život jako takový je fenomén, který je nutno vztáhnout k Nelineárnímu projevu, který v sobě obsahuje Duchovní svět a další vyšší světy či roviny bytí, a to až k základu, který je běžně nazýván Bohem.

Vakuum je cosi, co by se dalo nazvat předělem mezi Hmotností a Astralitou. Doufám, že už dneska snad každý chápe, že tvrzení o tom, že ve vakuu nic není, je zcestné. Jedná se totiž o velmi energeticky nabitý předěl. Takže vstupem této energie došlo v tomto vakuu k bouřlivým jevům. Tento vstup se stále umocňuje a sílí. Je to nám dobře známá „temná energie“, která v současnosti představuje cca $\frac{3}{4}$ veškeré energie a to včetně hmoty, kterou ve Vesmíru jsme schopni detekovat.

Stále silnější příliv energie Života je dán především jeho vyšší složkou a tou je Vědomí.

Jak život tak i vědomí jsou složkami nelineárního projevu, tedy nelineární částí univerza. Vědomí je pochopitelně vyšší stav života, který se v průběhu evoluce projevuje, a proto by bylo vhodné si ho více objasnit. Začneme ale od začátku.

První co se na zemi objevilo, byly prokaryotní buňky. Stalo se tak asi před čtyřmi miliardami let (cca $\frac{1}{2}$ miliardy po vzniku Země), a trvaly prakticky v nezměněném stavu další dvě miliardy let, tedy asi polovinu celkové doby od svého vytvoření do současnosti. Druhou polovinu tohoto času vyplnil vznik eukaryotních buněk a jejich bouřlivý vývoj až k člověku. Za ony druhé dvě miliardy se vývoj posunul od buňky až k člověku.

Proč to nešlo už dříve? Proč vývoj po vzniku prokaryotní buňky stál a proč se začal vyvíjet vznikem až eukaryotních buněk? Toto je nutno si řádně vyjasnit a to proto, že vývoj probíhá v stále stoupajících vlnách, které se opakují ale na stále vyšších příčkách vývoje. Tudíž i dneska nastává obdobná situace ve vývoji, jako tomu bylo na počátku. Pochopitelně za úplně jiných předpokladů a činitelů. Přesto se tak děje a proto je nutné si tyto mechanismy důkladně objasnit.

Prokaryotní buňky nespolupracovaly, ale bojovaly mezi sebou. Výsledkem bylo to, že vývoj téměř stál.

Eukaryotní buňky se začaly chovat ale zcela jinak. Pro ně byl boj druhotný. Prvotním stavem se stala SPOLUPRÁCE. Co to znamená a jak k tomu došlo?

Dalším fenoménem, který vstoupil do hry, byl pokyn ze super vědomé informace k posunu ve vývoji ve smyslu uvolnění informací, které jsou nutné pro onu avizovanou spolupráci. Vše v nám známém Vesmíru probíhá synchronně. Takže začátek života (ve smyslu prokaryotních buněk) je v době před 5-7 miliardami let a trvá do doby, která končí před 2 miliardami let.

Dokud nepřišel pokyn jak uskutečnit spolupráci, tak se vývoj nehnul z místa. **Boj**

nebyl a není nástrojem, který by vedl k pokroku a vývoji. Toto je nutné si uvědomit a velmi důrazně si to zapsat do paměti. Boj nevede k úspěchu.

Jak tedy eukaryotní buňky ten vývoj začaly, respektive začaly spolupráci? V buňce existuje část, která se jmenuje mitochondrie.

Co to je?

Je to de facto samostatná buňka prokaryontního typu. Nejde ale o pokořenou a zajatou buňku, ale o buňku, která spolupracuje s centrální buňkou a tím vytváří prostředí, které je o něčem jiném, nežli bylo to původní. Spolupráce není stav, se kterým by si to mnozí mohli plést, tedy stav pracovat spolu, ale jde o stav, kdy jeden druhému vychází maximálně vstříc a skutečně spolupracují na společném díle. Protože tento stav je mnohými lidmi, kteří se nacházejí pod úrovní 200 (dle Hawkinse) špatně chápán, tak to vysvětlím na příkladu.

Předpokládejme, že můžeme mít dvě nebo i více pravých rukou a levou nemáme. Ty dvě pravé ruce, případně i více, mohou pracovat spolu, to ano, ale nikdy nedokážou to, co dokáže spolupráce pravé a levé ruky, které se vzájemně doplňují. Ani deset pravých rukou nevezme do rukou lopatu, kterou bez problému uchopí pravá a levá ruka.

Člověk, který je pod vlivem ega a tedy jeho vědomí je pod úrovní hodnoty 200 (dle Hawkinse) nikdy není schopen pochopit co to ta spolupráce je, a vždy si jí bude zaměňovat pouze za stav – pracovat spolu. Jak důležitý je to stav ukazuje nejenom to, že za dvě miliardy let se vývoj na Zemi nepohnul z místa, ale i to, že pokud někde ve Vesmíru vznikly příhodné podmínky pro vznik života a doba trvání základních stavů mohla být tak delší (až 5 miliard let), nebylo to nic platné. Vývoj na svůj start, tedy na svůj skutečný start musel počkat do doby, nežli byl uvolněn již zmiňovaný blok informací, a ten nastartoval onu skutečnou spolupráci.

Jak již bylo řečeno. Vývoj se opakuje ve stále stoupající spirále a tak nejen buňky, které stály na počátku, ale i člověk prochází stejným stavem vývoje.

U člověka je vývoj směřován také do dvou základních stavů, kterým odpovídají na základní rovině vývoje prokaryotní a eukaryotní buňky. Jde o stav vědomí do hodnoty 200 a o stav vývoje, který tuto hodnotu překračuje.

Proč je ta hodnota tak důležitá?

Abychom to pochopili, tak si musíme uvědomit skutečnost, že se vyvíjí ne naše tělo, ale naše vědomí. Tedy abych byl přesnější, jsme to my samotní, kteří se vyvíjíme a jsme reprezentováni naším Vědomím, které se někdy také označuje jako Já. My ale zůstaneme u tohoto termínu, tedy u názvu Vědomí. Tělo je pouze nástroj, ve kterém bydlíme, a proto následuje ve vývoji, tedy v evoluci, toto vědomí a přizpůsobuje se mu. Tím, že procházíme ve vývoji tak, že jisté stavy stále opakujeme na stále vyšších příčkách, tak se v nich stále zdokonalujeme.

Jak jsem již naznačil, stav úrovně vědomí do hodnoty 200 odpovídá stavu prokaryontních buněk. Ty mezi sebou vedly pouze boj o přežití. Lidé, kteří

principiálně odpovídají tomuto typu, jsou pod vlivem Ega, což je pozůstatek zvířecího principu, který usiluje o totéž. Tito lidé vnímají svět kolem sebe jen jako prostředí, které je jim nepřátelské a které jim ubližuje. Tito lidé nerozlišují pravdu od lži, byť by to stokrát tvrdili a jsou těmi, kdo sám sebe považuje málem za „pupek světa“. Jejich znakem je konkurenční boj a stav, kdy údajní soupeři (včetně normálních lidí) jsou jimi poraženi a oni jim mohou vládnout. U nás jde o typický stav prosazovaný bývalým popředním naším činitelem Klausem. Je to tak zvaná privatizace, je to rozkrádání, je to stav, který je charakterizovaný rčením – urvi, co můžeš.

Eukaryotní buňky ale velmi rychle přecházely do stavu více buněčných živočichů. To odpovídá v našem přirovnání tomu, že současná společnost se snaží rovněž o spolupráci mezi svými členy a to formou skutečných družstev, které jsou založena na vzájemné dělbě a koordinaci, na vytváření hospodářských celků baťovského typu a vůbec na stavech, kdy lidé jako členové společenství se k dané problematice mohou nejen vyjádřit, ale i svými tvůrčími činy přispívat k jejímu rozvoji. Eukaryotní buňky ale ve své samostatné činnosti přešly záhy do stavu, kdy byl vytvořen živočich, který byl řízen vyšším typem vědomí, nežli je vědomí jednotlivých buněk. Vznik této nové bytosti tak ukončuje etapu samostatné činnosti těchto buněk, které velmi ochotně přecházejí pod řízení tohoto nového systému. Vzniká tak nový fenomén, který trvá dodnes. I my lidé jsme bytostí, které žijí své žití tak, že k němu využíváme žití těchto buněk.

Pokud se vrátíme k nám lidem, pak toto období je obdobím, kdy překročíme hodnotu 200 (dle Hawkinse) a pohybujeme se k hodnotě 500 až 600, Hodnota 600 pak definitivně ukončuje naše samostatné jednání, protože přecházíme pod řízení vyšších vědomí a podobně jako eukaryotní buňky to činíme velmi ochotně a rádi. Zůstáváme pochopitelně plnohodnotní a samostatní, ale včleňujeme se do úžasného Bytí, které nám nabízí Univerzum.

Současná doba je ale dobou, která je ekvivalentní k překlopení stavu, který je pod hodnotou 200 do stavu, který je charakterizován hodnotou nad 200 (dle Hawkinse).

Tento překerní stav je charakterizován velkým napětím a neschopností mnohých lidí pochopit současné dění. Vnímají ho jako své ohrožení a nejsou schopni pochopit, že jde pouze o jejich subjektivní vjem, který nevychází ze skutečných událostí a nemá a ani nemůže s nimi mít nic společného.

Budme konkrétní.

Ve své úvaze – ÚŽASNÉ – jsem testoval naší vládu, parlament i senát. Ve všech případech vyšly hodnoty těchto institucí hluboko pod úrovní 200.

Proč?

Samozřejmě vládu, parlament i senát tvoří lidé. Takže jsou-li tyto instituce špatné, pak jsou špatní lidé, kteří je tvoří. Takže se musíme zaměřit ne na vládu, parlament a senát, ale na to, jak a jakým způsobem se do nich dostávají nezodpovědní lidé. Ve všech třech případech se jedná o lidi vzešlé z voleb. Takže „zakopaný pes“ musí být zde.

Jak se u nás provádí volby? Kdo může být zvolen? Jaká odpovědnost a komu je od zvolených činitelů žádána? Otázek tohoto typu bychom mohli předložit více, ale pokud zodpovíme aspoň ty, o kterých zde byla řeč, tak se domnívám, že nám bude jasno.

Takže začneme mechanismem voleb.

Hned na začátku musíme konstatovat, že nejde o skutečné volby, ale o frašku, při které se „volí“ předem připravení jedinci či uskupení (strany). To, že by si někdo volil skutečného svého zástupce, kterému důvěřuje, je nemyslitelné. Lidé, kteří jsou „voleni“ jsou lidmi, kteří chtějí vládnout a ovládat druhé a chtějí mít možnost rozhodovat o financích, které má daný post k dispozici tak, jak oni uznají za vhodné. Chtějí prosazovat svou mocenskou sílu a být „nezávislími“. Nepřipomíná vám to něco? Ale jistě. Jsou to typické znaky EGA.

Kdo může být zvolen?

Pouze příslušník daného uskupení (strany), nebo pokud kandiduje sám za sebe, tak příslušník dobře situované skupiny ve smyslu financí, protože volby nejsou levnou záležitostí. I tací se najdou, protože kalkulují s tím, že po „zvolení“ se jim to vše vrátí.

Jaká odpovědnost a komu je od zvolených činitelů žádána?

Každý poslanec skládá závazný slib (dříve to byla přísaha, dnes už jen závazný slib). V něm slibuje na svou čest a svědomí to, že bude jednat v zájmu státu, zákonů a tak podobně. Zákonodárce, který nemá ani zdání o tom, co je právo, co jsou zákony, nemá příslušné vzdělání a je úplný analfabet ve smyslu filozofickém, psychologickém a společensko-mravním, není přeci schopen výkonu funkce zákonodárce a jeho závazný slib nemůže být ničím jiným, nežli jen výsměchem lidem toho kterého společenství. To, že by měl pracovat ve prospěch lidí, země a uvedeného společenství a těmto být odpovědný se v tomto kontextu jeví jako čirá fantazie. Jde přeci o lidi, kteří se derou k „moci“ a to za každou cenu, a kteří nejsou schopni něco takového jako Pravdu akceptovat jinak, nežli jenom jako nástroj, který jim má sloužit, a tak jí běžně zaměňují za Lež, a to podle potřeby, protože skutečnost Pravdy (její hodnotu) nejsou schopni dohlédnout.

Jen blázen nechá o sobě rozhodovat někoho, kdo je na úrovni zvířecího ega a jen blázen si může myslet, že tento člověk to s ním bude myslet dobře a nebude ho mít jen za rohožku pod své nohy. Naše společnost je tak podobna tomuto bláznovi, který nedohlídne to, co je každému jasné. Totiž to, že lump je lumpem proto, že tvoří cosi, co bychom mohli nazvat vším možným jen ne tím, že jde o blaho, pokrok a duchovní a duševní vzestup spoluobčanů a tím i společnosti.

Jak tedy z tohoto marasmu?

Odpověď je jednodušší, nežli si umíme představit.

Stačí se jen nad danou věcí zamyslet a řešení se najednou ukazuje samo. Protože základem jsou volby, tedy pověření těch, kdo mě mají zastupovat, je jasné, že to nebudou lidé, kteří se vnucují a jsou nekompetentní, ale že to musí být lidé, kteří znají (jsou moudří) a mají mou důvěru.

Ano důvěra je to klíčové slovo.

Nebudu přeci svěřovat své zastupování darebákovi a kariéristovi, ale člověku uvážlivému a moudrému.

V každém společenství jsou takoví lidé, a proto stačí, když na příklad na náves vesnice, které má tři sta lidí, tyto sezvou a do připraveného seznamu osob každý označí toho, koho by chtěl, aby stanul v čele obce (pochopitelně mimo sebe) a je hotovo. Seznam jasně ukáže, kdo má v obci největší prestiž, důvěru a respekt. Kdo tedy je tím, kdo by v čele obce měl stát. Ze zvolených lidí v obci se pak zvolí oblastní výbor, následně z oblastních výborů okresní, pak krajský a nakonec i celostátní orgány.

Jak prosté.

To vše bez peněz, hmbuku, reklamy, podrazů, korupce a jiných „výdobytků“ současnosti.

Vraťme se ale k současnosti a podívejme se na to, jak to vypadá s lidmi, kteří jsou na různých hodnotách svých úrovní vědomí.

Korelace stavu vědomí a míra štěstí

ÚROVEŇ	Log stupnice	% štěstí
Osvícení	700 – 1000	100
Mír	600	100
Radost	570	99
Bezpodmínečná láska	540	96
Láska	500	89
Rozum (kombinační)	400	79
Přijetí	350	71
Ochota	310	68
Neutralita	250	60
Odvaha	200	55
Hrdá pýcha	175	22
Hněv	150	12
Touha	125	10
Strach	100	10

Smutek	75	9
Apatie, nenávist	50	5
Vina	30	4
Hanba	20	1

Korelace úrovní vědomí a společenských problémů

Úroveň Vědomí	Nezaměstnanost %	Chudoba %	Spokojenost Život je OK %	Kriminalita %
600+	0	0,0	100	0,0
500-600	0	0,0	98	0,5
400-500	2	0,5	79	2,0
300-400	7	1,0	70	5,0
200-300	8	1,5	60	9,0
100-200	50	22	15	50
50-100	75	40	2	91
pod 50	97	65	0	98

V obou tabulkách je zcela jasný propad na úrovni vědomí 200. Je to dáno tím, že tu skutečně dochází ke zlomu v životě jedince, potažmo společnosti, která se přes tuto hranici posouvá.

Vzhledem k povaze ega by bylo víc než žádoucí, aby žádný vedoucí činitel nebyl na úrovni nižší, nežli je ona tolikrát skloňovaná úroveň 200. Důvod je jasný. Takový člověk s úrovní pod 200 nikdy žádný problém nemůže vyřešit, protože vše vztahuje jen k sobě, a vždy bude k těmto nevyřešeným problémům přidávat další. Takže je vlastně tím, kdo problémy vytváří a přitom je neřeší. **Mějme to na paměti.**

Problém v naší společnosti je v tom, že takovéto lidi, kteří jsou pod 200, nenacházíme jen na nějakém bezvýznamném úřednickém postu, ale nacházíme je všude. V nejprestižnějším úřadu – parlamentu – jich máme drtivou většinu. Proto také naše společnost dopadá tak jak dopadá.

Je to důsledek naší neochoty přijmout odpovědnost za dění kolem sebe. Ano mnozí chtějí pomáhat, ale odpovědnost z toho plynoucí už nést nechtějí. Jedno bez druhého ale nelze. Pak takové pomáhání je jenom „páchání dobra“ nebo také „pohyb slona v porcelánu“. Jde o to, že nestačí někomu na břehu moře, který má hlad, darovat rybu, ale je žádoucí ho přimět k tomu, aby se ryby naučil i lovit. Takže nestačí vládu, parlament a vyšší složky společnosti kritizovat, ale je také žádoucí udělat něco pro to, aby se vše zlepšilo a to formou samospráv a skutečných družstev. Ten, kdo tvrdí, že se ho to netýká, je podobný tomu, kdo sedí na větvi, kterou podřezávají, a je mu to fuk.

Takže vážení, chceme-li změnu, musíme se o ní taky přičinit a to především v sobě samotném a skrze sebe sama pak i změnou společnosti. Jinak to nejde. Jinak nám nadále bude ujíždět vlak a my se jen nechápavě budeme divit, jak je to možné.

Jiný pohled.

Nyní se na danou věc zkusme podívat z jiného zorného úhlu. Společnost přeci není jednolitá a skládá se z různých vrstev lidí, kteří zcela jinak myslí, jinak jednají, mají jiné priority a jiné cíle. Jsou prostě tak různorodí, že najít dva, kteří jsou si aspoň podobní, je téměř nad lidské síly. Abychom se v tomto mumraji lidských typů zorientovali, tak k tomu nám nejlépe poslouží studie doktora Davida R. Hawkinse, tedy spíše její stručný výtah. Zmíněný pán nám totiž odkázal velmi rozsáhlé dílo, které je hodno hlubšího mnohaletého studia. My se ale v naší úvaze zaměříme pouze na jeho jednotlivé body a poukážeme na to, jak a proč jsou lidé tací, jací jsou a jak pokročit z jejich stavu tak, aby úroveň jejich vědomí mohla vzrůst.

Za základ si vezmeme dnes již slavnou Mapu vědomí.

MAPA VĚDOMÍ

Názor na Boha	Názor na život	Úroveň	Měřítko	Emoce	Proces
Já	Je	OSVÍCENÍ	700 až 1000	Nepopsatelné	Čisté vědomí
Veškerenstvo	Dokonalý	MÍR	600	Blaženost	Jasnost
Jediný	Úplný	RADOST	540	Klid	Proměna
Milující	Prospěšný	LÁSKA	500	Úcta	Zjevení
Moudrý	Smysluplný	KOMBINAČNÍ ROZUM	400	Pochopení	Abstrakce
Milosrdný	Harmonický	PŘIJETÍ	350	Odpuštění	Transcendence
Inspirující	Nadějeplný	OCHOTA	310	Optimismus	Záměr
Umožňující	Uspokojivý	NEUTRALITA	250	Důvěra	Uvolnění
Dovolující	Přijatelný	ODVAHA	200	Potvrzení	Posílení
Lhostejný	Náročný	HRDÁ PÝCHA / PÝCHA	175	Pohrdání	Nadutost
Pomstychtivý	Nepřátelský	HNĚV	150	Nenávist	Agrese
Odepírající	Přinášející zklamání	TOUHA	125	Žádostivost	Zotročení
Trestající	Děsivý	STRACH	100	Úzkost	Ústup
Přezíravý	Tragický	SMUTEK	75	Lítost	Malomyslnost
Odsuzující	Beznadějný	APATIE	50	Zoufalství	Vzdání se
Mstivý	Zlý	VINA	30	Obviňování	Zničení
Pohrdající	Bídný	STUD	20	Pokoření	Odstranění

Jak již dříve bylo naznačeno a jak je vidět i z tohoto grafu, tedy z této Mapy vědomí, tak nejdůležitějším zlomem je hodnota 200.

Proč ta?

Pod touto hodnotou je Já (psáno s velkým písmenem) pouze tím, kdo vládu nad tělem předal Egu, což je zbytek zvířecího principu v našich hmotných tělech.

Je nutno si uvědomit, že sem, tedy na zemskou planinu, jsme vstoupili jako nevědomé bytosti, které touží po dalším svém rozvoji a vývoji. Dostali jsme k dispozici zvířecí tělo, které bylo původně řízeno skupinovou duší přímo z astrality. V tomto těle byl pochopitelně jakýsi automatický „program“, pro přímé použití v daných situacích. Získáním těchto těl, jsme tedy získali i tento systém v těchto tělech a moudrost, která byla dána skupinovou duší původních zvířecích bytostí, zůstala oddělena na astralitě.

To mělo fatální důsledky. Získali jsme těla, ale ne moudrost. Naše Já, tedy naše vlastní podstata, se pojednou, díky své neschopnosti rozpoznat a porozumět moudrosti, dostala do závislosti na tomto zvířecím principu, tedy na Egu. Z Já, které by vládlo a rozhodovalo, se stalo já (psáno s malým písmenem), které se dostalo pod, či spíše do vleku onoho zkušeného harcovníka životem, tedy do vleku Ega.

Tak jsme se s ním sžili, že nejsme schopni rozpoznat naši skutečnou podstatu a vjemy přicházející z hmotnosti, které jsou zabarveny Egem, přebíráme i s tímto zabarvením a máme za to, že jejich dopad, který je mnohdy velmi pozměněn a zkreslen, je dopadem na nás a vůbec nechápeme, že jde o dopad na někoho jiného, tedy na Ego. Pláčeme, jak říká lidské přísloví, na cizím hrobě.

Jedinou cestou jak z toho ven, je cesta pokroku neboli evoluce našeho Vědomí, tedy našeho Já tak, aby ze závislého já, se stalo Já dominantní a převzalo otěže vlády nad tělem. Nejenomže bychom nahradili ono skupinové vědomí, které zůstalo odpojeno na astralitě, ale tím, že jsme na vyšší příčce bytí, nežli zvířecí projev, tak můžeme dosáhnout právě pomocí těchto těl nebývalého vzestupu ke skutečné Moudrosti a tím splnit náš sen o povznesení se na vyšší příčku vývoje.

Pro mnohé by mohlo být nepřijatelné, že zde srovnávám lidské a zvířecí bytí. Tak tomu ale není. Poukazuji pouze na stav, kterým při opakování na vyšší příčce vývoje musíme procházet. Ego je zbytek zvířecího principu, se kterým si musíme umět poradit. I zvířata nakonec tento princip částečně překonala a to tím, že býložravci opustili systém, který je charakterizován bojem mezi sebou a přestože nedosáhli toho, co bychom mohli označit za spolupráci, přesto ale vzájemný boj není jejich doménou.

V čem se tedy nejvíce projevuje lidské Ego? Je to už z názvu patrné. Ano egoismem, což je stav, který je charakteristický tím, že daný jedinec chce být středem pozornosti, je sobecký, nepřející a nikoho dalšího mimo sebe neuznávající. Jde o urážlivou a vztahovačnou osobu, která myslí jen na sebe. Toto sobectví může být ve

svých nízkých stavech tak vystupňováno, že raději volí sebezničení, než jakékoliv „ponížení“. Že jde o nesmysl a Já (Vědomí) nelze ponížit a ani urazit, je čímsi co dotyčná bytost nenahlíží. Já dotyčné bytosti se natolik ztotožní s Egem a jeho systémy, že má za to, že je jím samo.

Je nutné si uvědomit, že jsme nesmrtelní, lidská těla nám slouží jen a jen k našemu vývoji a k našemu povznesení. Já, je Boží jiskra, která je v těle dislokována pro své zvelebení a pro celkový vývoj, kterým přispívá jak sobě, tak i Univerzu tím, že produhovňuje hmotu, čímž zvyšuje její vibrace, které pak umožní v celkovém součtu „návrat domu“. To je ale už o něčem jiném. My se vrátíme k tomu, jak vypadá bytost pod úrovní vědomí 200.

Z tabulky je patrné, že na nejnižších příčkách jsou jedinci, kteří doslova a do písmene, nejsou schopni samostatného bytí. Prostě život nezvládají. Nejsou schopni se mu plně postavit tváří v tvář. Pod vlivem Ega jsou schopni a také tak i činí, odcházet předčasně ze života, tedy páchat sebevraždy. Jejich sebevědomí je hodně rozpolceno. To proto, že vlastní sebevědomí Já je slabé, a v konfrontaci s Egem prostě neobstojí. Stoupání po úrovních vědomí znamená především stále silnější a silnější pocit svého vlastního sebevědomí až ke stavu 175. Tady se ocitají na zlomovém postu.

Hodnota 200 znamená ne zničení Ega, ale stav, kdy ho začínám využívat pro své potřeby. Tedy pro potřeby Já. Ego začíná sloužit. Tento stav je velmi typický pro současnost a pro naši společnost, která se do něho snaží přejít. V naší zemi je velmi mnoho lidí právě těsně pod hodnotou 200. Jsou tedy na stavech, kdy si myslí, že vše vědí, všemu rozumí a vše pochopili. Protože Ego je sobecké, tak u nás i za komunistů vládlo heslo – Kdo nekrade, okrádá rodinu, tak i nyní zde vládne atmosféra zlodějiny, podvodů a všech možných podrazů. V politice jsou v kurzu lidé, kteří by se jinde nemohli ukázat ani na ulici. V zahraničí jsme známí jako národ zlodějů.

Jenomže.

Jsme známí i jako velmi zruční a vynalézaví lidé, kteří si umí se vším poradit. Takže nejen pod 200, ale i nad 200 je tu spousta lidí. Bohužel se naše země v posledních letech v hodnocení úrovně vědomí velmi silně propadla a v současnosti jsme se sice již odrazili od dna, ale stále tvoříme de facto odpad Evropy.

Proč?

Máme na mnohem víc. Masaryk i Tomáš Baťa byli hvězdami, ke kterým se Evropa dosud nepřiblížila, Proč tedy ten propad? Odpověď je jednoduchá, leč pro nás nelichotivá. Důvodem je naše sobeckost, tedy především touha po majetku. Naštěstí se mnohým lidem začínají v poslední době otevírat oči a začínají chápat, že tudy cesta nevede. Proto i současné volby ukázaly, že lidé už mafii nevěří a začínají uvažovat mnohem racionálněji.

Vraťme se ale k člověku. Jak poznáte, na jaké úrovni vědomí se nachází ten či onen člověk? Samozřejmě testem. Způsoby testování jsou popsány samostatně v samostatných pojednáních. Zde se s tímto testem budeme zabývat pouze zevrubně.

Není ale ani nutné provádět ani test, abyste pochopili, zda daná situace vás vrhá do náruče Ega nebo ne. Takže:

1. Někdo vám něco řekne a vy se urazíte. Skutečně vy? Neurazí se takhle náhodou Ego? Já (Vědomí) urazit nelze. Jde o boží jiskru, kterou nelze nijakým způsobem deklasovat.
2. Někdo vám něco provede a vy se chcete pomstít. A opět to samé – skutečně vy, nebo Ego. To co vám bylo provedeno je přeci výsledkem dosavadního vašeho žití a msta navozuje další sérii problémů, ne-li přímo zločinů.
3. Něco se vám nepovede a vy z toho obviňujete pomalu celý svět jen toho hlavního viníka, tedy sebe sama nikoliv. Ponížným se ale opět může cítit pouze Ego, nikoliv Já.

Naposledy bych tu chtěl ozřejmit i možnost testování (nikoliv techniku, která je rozebrána jinde), ale pouze způsob jakým se k tomuto testování máme postavit.

K tomu, aby někdo mohl úspěšně testovat úroveň vědomí svou a jiných lidí, či aby mohl vůbec cokoliv testovat, musí splňovat několik podmínek. Takže člověk co, chce testovat, musí být:

1. nad hodnotou 200 a to oba – testovaný i testující,
2. musí být věřící (to neznamená víru tak jak si jí většina lidí představuje, ale víru ve skutečné Jsoucno),
3. musí mít čistotu záměru (nelze testovat svou prospěšnost ve smyslu Ega),
4. musí danou věc udržet v obrazném pojetí a to jak testovaný, tak testující,
5. musí mít o dané věci jasno, to znamená, že ten kdo je dejme tomu na 300 tak maximálně dohlédne na člověka, který je na 400 ale ne na 500.

Z uvedeného je zřejmé, že toto testování nejen nemůže provádět úplně každý, ale že se k němu musí přistupovat s náležitou úctou a respektem.

Antonín Mareš